

G I N P L

Březen 2020



20 Kč

polovina výtěku poputuje
dobročinným organizacím
litoměřického regionu

REDAKCE

Bělohávek Matouš

Buben Kryštof - **GRAFIKA**

Ceé Karolína

Dvořáková Lilly

Havel Marius

Hoang David

Korčák David

Koubek Jan - **Ilustrace**

Prejzová Veronika - **Ilustrace**

Sajverová Veronika

Vytrhlíková Eliška

Máte-li jakékoliv připomínky, nápady atd. můžete nás kontaktovat na email
ginpl@seznam.cz

G I N P L

ÚVODNÍ SLOVO



Milí čtenáři,

vítám vás u dalšího čísla našeho měsíčníku Ginpl. Jako tradičně proběhlo v tvorbě časopisu hodně změn a my se chceme co nejvíce posouvat kupředu a vyhovovat našim čtenářům. Proto jste všichni měli možnost hlasovat na námi vytvořené anonymní anketě, která byla redakcí sdílena na sociálních sítích a kde jste se v několika krátkých otázkách mohli odpověďmi vyjádřit k fungování. Z výsledků ankety jsme se poučili a snažili jsme se vyhovět jak většinovým názorům, tak i jednotlivým odpovídajícím. Děkujeme všem, kteří se zapojili a doufáme, že pokrok na třetím vydání Ginplu zaznamenáte.

Příjemné chvílky při čtení,

Veronika Prejzová, 6.S, šéfredaktorka

Události na GJJ

Ekobook

Na gymnáziu vypukla soutěž Ekobook. Podstatou je udělat co nejvíce dobrých skutků (recyklace, používání znovu použitelných věcí apod.), které vyfotíte a pošlete na email zelenegjj@seznam.cz. Soutěží se za třídy a třída s největším počtem těchto skutků vyhraje Čistý výlet. Průběh soutěže můžete také sledovat na instagramu [@zelenegjj](https://www.instagram.com/zelenegjj).



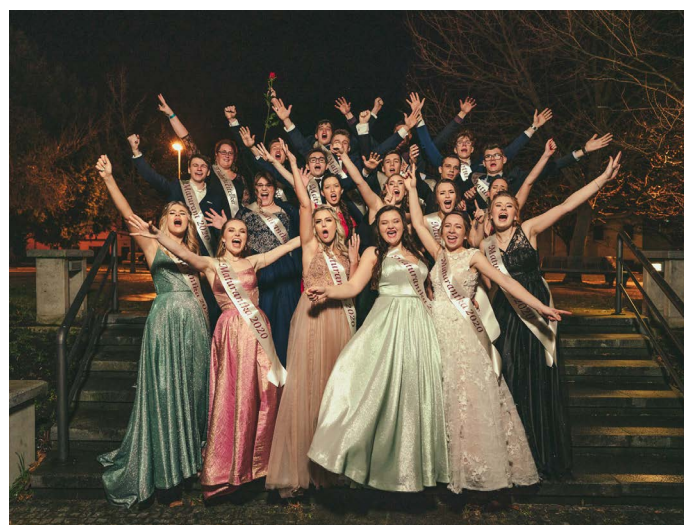
Badatelský klub

Chtěl bys dělat zajímavé pokusy z chemie? V badatelském klubu, který vede paní profesorka Adéla Marschallová, si je po vyučování můžeš zkusit. Všechny schůzky jsou dokumentovány a k vidění na školním instagramu. V případě zájmu se můžete hlásit u paní profesorky Marschallové.



SPACE JAM

Hned první únorový den měla oktáva svůj maturitní ples. Oktáva nás přivítala senzačním předtančením na znělky z filmů s vesmírnými motivy jako jsou například Star Wars nebo Strážci galaxie. Předtančení se účastnily i třídní profesorka Petra Mazancová jako Darth Vader a paní profesorka Eva Hrdličková jako mimozemšťan. Poté následovalo tradiční šerpování. Na půlnoční překvapení si pro nás přichystali choreografii, která byla tančena ve tmě a studenti měli na svém oblečení přidělané svítící tyčinky a na obličejích svítící masky.



Světové události

Šíření koronaviru

Okay, chápu, že koronavirus zní děsivě a teď už se dostal i k nám (máme zatím pět nakažených a žádný z nich není ohrožen na životě). Ale znovu vám říkám, že roušky jsou úplně k ničemu!!! Rouška zabráňuje bakteriím proniknout zevnitř ven neboli když jste nemocní, tak nenakazíte ostatní, ale nechráníte se s ní proti virům zvenčí. Roušky chrání pouze před bakteriemi a před viry nás uchrání pouze respirátory s třídou filtrace FFP 3, které jsou dost nákladné, a ještě uživatel musí filtr každý měsíc měnit, aby nevypřchala účinnost ochrany. Takže pokud jste koronavirus už nechytli, roušky vám jsou naprosto na nic.



Masopustní průvod ve Volkmarsenu

Na růžové pondělí 24. 2. vjel do masopustního průvodu svým autem 29letý Maurice P. Zranil přes 50 lidí, z kterých je teď 35 v nemocnici. Svědci říkají, že ještě před nárazem do davu zrychloval a srážel hlavně děti (18 z nich v nemocnici). Věkové rozmezí zraněných je od 2 do 85 let. Čin není vyšetřován jako terorismus a motiv pořád není známý. Řidič nebyl pod vlivem alkoholu, ale mohl být pod vlivem jiných návykových látek. Jelikož se při nárazu sám zranil, tak ho policie neměla šanci vyslýchat a jeho čin je zatím vyšetřován jako pokus o vraždu.



Písečná bouře na Kanárských ostrovech

O víkendu 22.-23. 2. ze Sahary úkaz zvaný Calima navál na Kanárské ostrovy písek, a dokonce ostrovy skryl před zraky satelitů. Teploty stouply až k 30 °C a na ostrovech vypukly lesní požáry. Letištní provoz není omezen s výjimkou Tenererife, kde je karanténa kvůli koronaviru.



Mgr. Petr Bašus

Pan Petr Bašus je středoškolský učitel dějepisu a češtiny. Na GJJ učí od roku 2000. Dříve učil na gymnáziu v Ústí nad Labem a také na základních školách v Ústí nad Labem. Při zaměstnání dálkově studoval teologii. Organizuje řadu akcí, jak besedy s osobnostmi a menšinami, tak i různé soutěže pro žáky. Minulý rok byl porotcem v literární soutěži Máchovou stopou.

Čím jste chtěl být jako malý?

No, já jsem nechtěl být učitel. Chtěl jsem být řidičem autobusu, nebo průvodčím. To byly moje sny. Železnice. Já jsem z železničářské rodiny, takže vlaky - to bylo vždycky moje.

Jak jste se tedy dostal k učení?

Říká se takový rčení "kdo nic neumí, učí". Takže když pak v životě zjistíš, že nic neumíš, tak jdeš učit.

Vy jste jednu dobu vyučoval na Keplerově gymnáziu v Praze. Jaké vidíte klady a zápory oproti naší škole?

Podívej, jak bych to řekl. Když se tady na 60 míst hlásí 70 uchazečů a na Keplera se hlásí 300 uchazečů na 60 míst, tak je rozhodně rozdíl v tom výběru. Takže ta úroveň škol je nesrovnatelná. Nejen co se týká toho, kdo tam chodí, protože ti žáci jsou velmi chytří a velmi motivovaní, protože tam je velká soutěživost. A taky se tam trochu jinak učí než tady. Já tady prostě vidím, že se tady učí jak za starých časů. Fakta, fakta, fakta. Ale, sám se je snažím omezovat, protože tudy cesta nevede. Žáci by neměli být odrazení od toho oboru. A pokud možno by ho měli mít rádi. To by bylo skvělé. Radši zájem a motivace, než aby o tom něco věděli.

Stala se Vám někdy nějaká vtipná, nebo trapná věc při vyučování?

Určitě stala, ale to bych musel vzpomínat. No, ale ne tak vtipná, ale milá. Například, když mě moje třída přivítala s dortem, který byl sestavený z pivních plechovek. Samozřejmě plných. To si myslím, že je zážitek milý a pěkný. Na to rád vzpomínám.



Chutnalo Vám jídlo v jídelně dříve nebo dnes?

Mně tam chutnalo vždycky. Mně se zdá, že jídelna v Litoměřicích není špatná na poměry školních jídelen. Třeba veliký rozdíl mezi Keplerem a tady. Oni tam mají neskutečný výběr jídla. Ať co se to týká pestrosti, kvality, ochucenosti, přísad, sladkostí, salátů... Oni tam mají přímo i obchod v té jídelně. Občas tam zařadí například týden Thajské kuchyně a vaří tam Thajci. A pak tam je třeba týden Italské kuchyně. No zkrátka, zařazují do běžných jídel i takovou exotiku.

A cenově to je jiné?

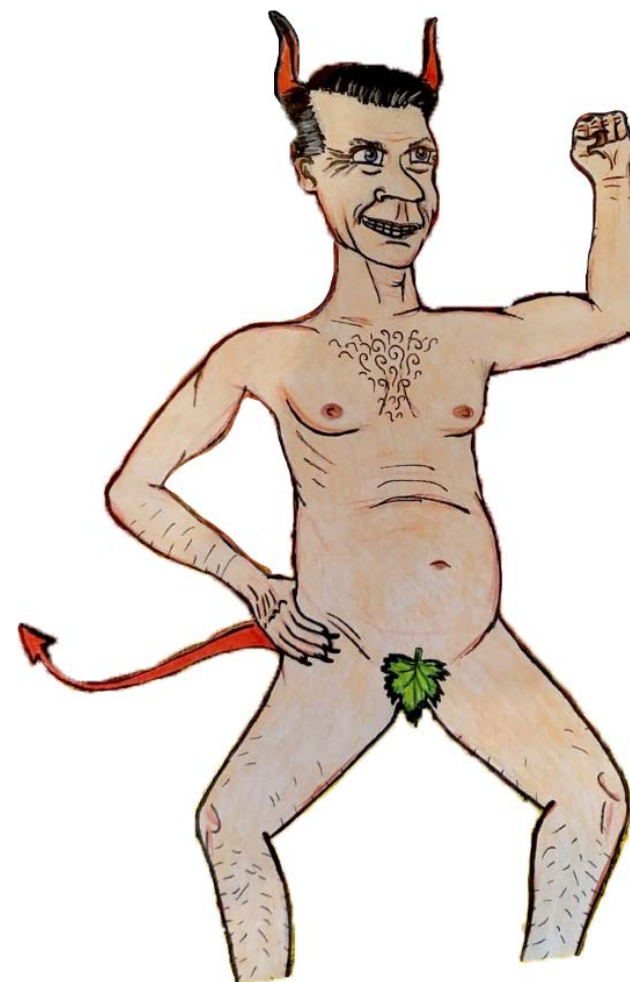
Néé, není. Já si to moc už nepamatuju. Možná, že Praha má jiné rozpočty a výdaje, nevím, jak to dělají. A žákům tam jídlo chutná. Rozdílů jsou kvanta. Ale já nejsem náročný strážník a do jídelny nechodím každý den.

Kam jste nejdál docestoval?

Za mlada jsem docestoval do Číny a do Koreji.

Měl jste jako malý svůj vzor?

Jako malý chlapec jsem, jako každý, obdivoval hokejisty a jezdce Formule 1. Když jsem vyrostl, tak jsem strašně miloval Karla Kryla, protože měl punc toho zakázaného, že jo. Na mě z rodiny tlačili abych se stal komunistou, a to mě ještě více zatvrdilo v nenávisti ke komunismu. Takže jsem obdivoval písničkáře a spisovatele, co byli proti. A na gymplu jsem obdivoval jednoho učitele češtiny. Byl úplně jiný, než ty ostatní. Snažil se nám látku spíš vyprávět, než nám jí jen předat. Toho jsem toužil napodobovat.



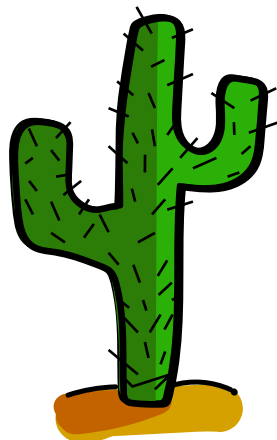
Ten vás inspiroval k tomu jak dnes učíte?

Ne, jak dnes učím. Ale že jsem se stal učitelem. Nikdy jsem nedokázal učit tak, jak bych chtěl. Ale to znamená, že se to nemůže změnit. Do důchodu mám ještě času dost.

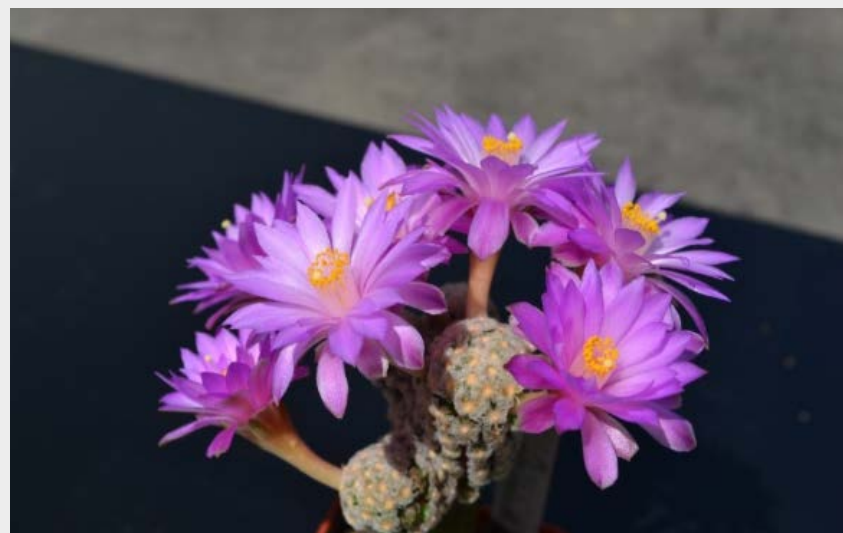
Víme o Vás, že se ve volném čase věnujete kaktusům. Máte ještě jiná hobby?

Věnuji se včelám. Mám rád turistiku. Hrozně mám rád hory. Kdysi dávno jsem trochu cestoval, ale už nemám takový exotický touhy. Baví mě to tady doma. A nebo mám hrozně rád Slovensko. A mám nově psa. Kníračce mám - takže chodím na procházky.

Kaktusová příhoda p a n a B a š u s e



Každý máme nějakou úchylku. Já kaktusy. A historka? Už snad přes třicet let jsem členem spolku kaktusářů v Ústí. A tam měl každý člen povinnost udělat přednášku. Ale o čem? V Mexiku jsem nebyl, pořádny kaktusy nepěstoval. Tak mě napadlo inspirovat se knihou Alberto Vojtěcha Friče „O kaktusech a jejich narkotických účincích“. Přesně podle návodu jsem nabral kytky rodu Lophophora, které obsahují peyotl, mescalín či co divokýho. Ty jsem nakrájel, nasušil, rozžvejkal, polknul a pak už jen čekal, co to se mnou udělá. Čekal jsem kosmickej trip, barevný vidění, extázi jak z filmu. Místo toho průjem jak bejk! Několik dní. A teprve, když jsem o tomhle experimentu krátce přednášel, dozvěděl jsem se, že slabé slunce v našich zeměpisných podmínkách nedokáže uvnitř kaktusu vytvořit ty pravý ořechový látky. Takže příště radši do Mexika posedět s indiánskejma babkama, který prý seděj, žvejkaj kaktusy a plivou je i se svýma slinama do hrnce a pak to nechaj zkvásit. To je pak teprve mejdan!



**Mammillaria
theresae**

LOK Litoměřické Okénko Kultury

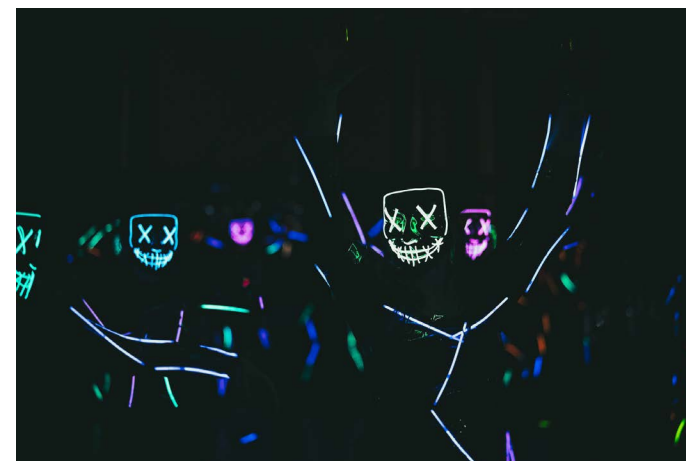
Maturitní ples oktávy

V sobotu 1. února 2020 se v Kulturním domě v Litoměřicích uskutečnil maturitní ples oktávy GJJ. Jako každý maturitní ples i tento měl své téma, které nás provázelo od první až do poslední minuty, a to SPACE JAM.

Celý ples začal ve 20 hodin předtančením, kde jsme mohli vidět všechny maturanty této třídy, pochopitelně třídní profesorku Petru Mazancovou, ale vystoupila zde i paní profesorka Eva Hrdličková. Její vstup byl nezapomenutelný, protože jsme ji mohli vidět jako nafouklého zeleného mimozemšťana.

Následovalo šerpování, tance s učiteli a rodiči, odšerpování a nakonec to, na co jsme všichni čekali – půlnoční překvapení. I to bylo velmi originální a povedené. Studenti tancovali ve tmě v černých oblečcích polepených svítícími tyčkami.

Celý ples se podle mého názoru povedl a zařadil se v mém hodnocení mezi ty nejlepší, kterých jsem se zúčastnila.



Kam za kulturou v březnu

Jelikož článek pojednával o maturitním plese oktávy, musím zmínit, že 14. 3. bude mít ples naše druhá maturitní třída – 4. A. Pokud tedy máte už lístek, přeji Vám, abyste si ples užili. A jestliže lístek nemáte, pokuste se ho sehnat, ale moc jich určitě už nezbývá...

Jestli máte mezi lidmi, které byste chtěli vzít do divadla, nějaké dítě, tak 7. března od tří hodin odpoledne budou v litoměřickém divadle Spejbl a Hurvínek.

A pokud máte rádi komedie, tak 13. 3. vystoupí v Divadle K. H. Máchy herci agentury Harlekýn ve slavné komedii Vězeň na Druhé Avenue. Tak určitě dorazte!

Jestliže činohra není Váš šálek čaje, tak si dovoluji Vás pozvat na balet v obsazení studentů Pražské taneční konzervatoře. Ti u nás zatančí 19. března od 19 hodin.

Vemte si kalkulův stroj



Tak to ne milánkové!



Basketbalisté Litoměřic za sebou nechávají jednoho soupeře za druhým. BK Slavoj Litoměřice muži A vyhráli již 5 zápasů v řadě. Z toho čtyři v nadstavbové části soutěže. Své čisté konto naposledy potvrdili za palubovce Jihlavy, kde s zřetelným rozdílem dokázali porazit domácí tým BC Vysočina za konečného stavu 66:99. A drží tak průběžně prvenství ve skupině o 7. – 12. místo.

Litoměřickému basketbalu se dostala další velká pocta. Vynikající trenér BK Slavoj Litoměřice Jan Šotnar bude asistent u reprezentace do 20 let na ME v Litvě.



Litoměřičtí Junioři v minulém týdnu 23.2. rozstříleli Klášterec 6:1. Mezi skórující hráče patřil také náš student Jan Macel, který do branky poslal dva góly. Junioři si zatím vedou výborně a stále se nachází na první příčce nadstavbové skupiny. Mezi hráče úspěšných Litoměřických Juniorů patří z řad našich studentů kromě již zmíněho Jana Macela také Tomáš Domin, Marek Čichovský a Martin Vízner, kteří taktéž patří mezi klíčové hráče týmu.

Juniory můžete podpořit na dalších domácích utkáních:

PÁ 6.3 proti Plzni
NE 15.3. proti Příbrami



Za kolik se u nás hraje?

15 miliónů korun. To je částka, která poputuje z rozpočtu Litoměřic na rozvoj a údržbu sportovních klubů v roce 2020. Celkem 10 800 000 z 15 miliónů půjde do rukou tří „velkých sportů“, což je fotbal, basketbal a hokej. Jestli by vás to zajímalo přesně, tak je to 2 milióny pro FK Litoměřice, 2,1 miliónů pro BK Slavoj, 800 tisíc pro TJ Slovan a neuvěřitelných 5,9 miliónů pro HC Litoměřice.

Není to šílené? Skoro 70 % rozpočtu zabírají čtyři sportovní kluby. Zbýlých 30 se pak rozdělí mezi cca 30 jinými kluby. Je mi jasné, že některé sporty jsou finančně náročnější než ostatní, ale to není důvod k tomu, aby mezi jednotlivými kluby byly tak velké rozdíly. Já osobně bych rozpočet začal rozdělovat podle výsledků. To by znamenalo, že by kluby jako FCC Judo Sport Litoměřice a Veslařský klub Slavoj, jejichž členové rok, co rok bojují na MČR, dostávali značně větší částku peněz, než dostávají teď. Podle mých informací se HC Litoměřice má docela slušně. V porovnání s jinými malými městy užívá krásný a prostorný stadion, fanoušci nezklamou a chodí se dívat na zápasy. Chtěl jsem jen prostě říct, že hokejisté jsou ve velmi pohodlném postavení, nehledě na gigantický stadion se saunou, vířivkami, pokoji,

posilovnou a tělocvičnami, každoročně dostávají nové bundy apod. Což se nedá říct o ostatních klubech. Veslařům se pomalu rozpadá loděnice nemluvě o jejich nevkusných oděvech (pozn. autora). Slovan pořádně nemá ani svou vlastní základnu a také do nedávna neměli ani kde trénovat. Kam tím mířím? Přestože HC Litoměřice, FK Litoměřice a BK Slavoj jsou nejpobulárnějšími kluby, tak není potřeba, aby všechny peníze směřovaly k nim. A jsem si jistý, že by žádný z uvedených klubů nezkrachoval, kdyby se podělil o část rozpočtu.



„Kde je ten fix... Jsem ho asi prochlastal.“





Zdravím čtenáře GINPLu. Jmenuju se Anh Tuan, ale říkají mi David. Vietnamec, radši to upřesňuji, protože nevím, jestli byste to poznali bez toho, abych musel psát své příjmení - Hoang. Jsem student sexty a je mi 17 let. Mám rád hudbu a módu. Jak vidíte, novinařina mi moc nejde. Tohle je první prostor, co jsem za 3 čísla dostal. Vzhledově jsem fešák, ale nijak zajímavý, až na to, že moje pleť je 16x tmavší než vaše a mám šikmý oči. A díky velkému etnickému spektru mé bílé školy, jsem se rozhodl napsat o tom, jaké to je, být tady jeden z mála cizinců.

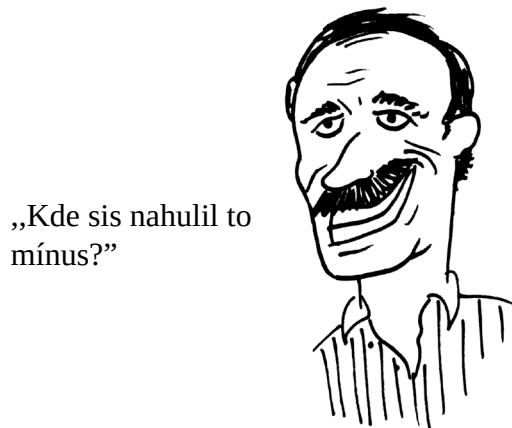
Oblékání se

Ve Vietnamu do školy nosíme uniformy. Nejsou to nóbl uniformy jako mají Angličani, představte si spíš, že jsou tam všichni oblečení jak profesor Bašus, až na to, že nemají tak odvážný košile. Tady to je tak, že si každý nosí, co chce. Ono se to nezdá, ale myslím, že to taky vypovídá o tom, jak jsou naše národy odlišné. Vy byste se pořád jen bouřili a bojovali za svobodu, to Vietnamci prostě jdou s proudem jako ovce. Ale já osobně jsem velmi rád, že mohu do školy nosit, co chci. Oblékání je pro mě medium, jak se můžu vyjádřit. Odrazí to často jak se ten den cítím. Takže až mě uvidíte na chodbě v tepláčkách a v mikině, tak na mě, prosím, nemluvte - nejspíš jsem prostě vstal špatnou nohou.

Přesto by mi uniformy nevadily, není to ale z důvodu, aby nebyly vidět sociální rozdíly a nebo aby to na fotkách vypadalo líp. Prostě bych jen rád viděl, co všechno byste vymysleli, abyste si ty uniformy zosobnili, jak byste dávali najevo, že s nimi nesouhlasíte.

Byl by v tom bordel. Nějací z vás byste nosili bláznivý ponožky. Jiní by si dali záležet na detailech a nosili by různé pásky a kravaty. Jiní by si vyhrnovali rukávy nebo nohavice a jsem si jistý, že se najdou i tací, co by přes ty uniformy začali nosit mikiny, svetry a nebo trička s potiskem.

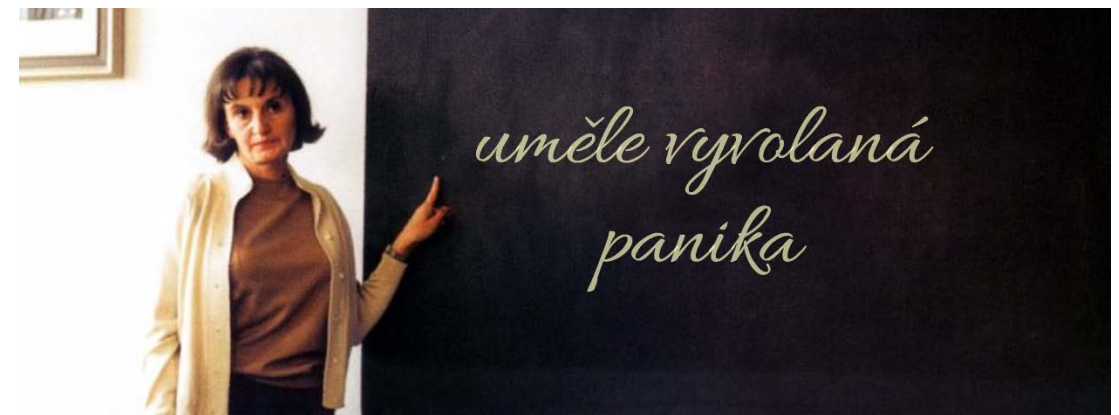
Tím vším chci jen říct, že uniformy k vašemu temperamentu prostě nesedí.



„Kde sis nahulil to mínus?“

CHUDÁČCI ČECHÁČCI

Slovo, které u některých vyvolá paniku, u některých nic a například mně zaručeně zvedne žaludek a donutí k protočení panenek – KORONA. Nemoc, která jako na potvoru nese stejný název jako Corona beer, u kterého se za poslední týdny z neznámých důvodů prodej téměř zastavil. Virus, o kterém ovšem rozhodně psát nechci, protože všichni již víme, že nemoc není tak nebezpečná, jak působí a všechny varování a doporučení, jak eliminovat rizika, projel každý pohledem alespoň pětkrát na své facebookové zdi. Ráda bych se věnovala tomu, že se nám tady v Čechách rozmáhá takový nešvar.



Češi jsou, bohužel, národ lehce ovlivnitelný (především starší generace) a jak to na mě tak působí, tak i znužený. Jsou možná smutní, že se u nás “nic pořádného” neděje a tak tiše čekají, než se někde zas něco šustne, aby mohli mít reakci mnohem dramatictější, než je nutno. Proto se sami chudáčci Čecháčci nevědomky dostávají do vypjatých situací a stresu, který není vůbec na místě, jako když se onehdá jeden z našich šikmookých poslanců rozpovídal o uprchlících a někteří lidé si pomalu přitloukali dveře hřebíky. Česká média jsou naneštěstí také řízena Čechy a proto si každou katastrofu přivlastňují tak, aby mohla ty svoje ovečky zas trochu vystresovat, vysílají nepotvrzené informace, zavádějící titulky a nebo...a to je pro Čechy vyloženo labužo - fake news. Informace o tom, jak se od minulého týdne u lidí mířících z Itálie na hranicích měří teploty a nebo dokonce o uzavírání hranic. Paradoxně většina Čechů, která se v Itálii v tomto období nacházela, těžkou hlavu neměla. Po celý týden totiž bylo nad Alpami sluníčko, zprávám v italštině nerozuměli a proto jediná věc, co je stresovala, byli příbuzní a známí v Česku, kteří se postupně připravovali na apokalypsu a naprosté odstranění lyžařů ze svých životů.

Nechci zlehčovat situaci epidemie, ovšem reakce v podobě vykupování obchodů ve mně vyvolává smíšené pocity a velké dilema - stále nevím, jestli se mám smát a nebo plakat.

Článek nezpochybňuje problém se šířením jakékoliv virové epidemie; bezpečnostní opatření a podobně jsou samozřejmost a sama je dodržují; pouze reaguje na média a jimi uměle vyvolanou paniku.

COMYNATO

Tato rubrika slouží jako místo projevu lidí z řad studentů, kohokoliv z Vás. Pokud máte něco na srdci, stížnost, či pochvalu nějakého kantora nebo vedení obecně, výkres, úvahu, báseň, povídku, kterou byste rádi sdíleli, máte nějakou akci, kterou nechcete, aby lidé z naší školy prošvihli, neváhejte se nám ozvat.

Děkujeme.

ginpl@seznam.cz

Jak vzpomínám na gympl:

Asi dobře. Samozřejmě, že to nebyla vždy procházka růžovým sadem, ale to zase kompenzoval skvělý kolektiv, který jsme měli ve třídě. Ale upřímně jsem ráda, že mám gympl už za sebou. Představa, že se opět vrátím na hodiny fyziky a chemie, je pro mě ještě dnes noční můrou.

Jak mě gympl připravil na mé současné studium:

Jsem teď ve druhém ročníku oboru Čeština pro média a veřejnou sféru na Univerzitě J.E. Purkyně. V tomhle odhledu si myslím, že mi gympl moc nedal. S češtinou jsem nikdy problém neměla, ale až na vysoké škole jsem si uvědomila, že mám plno nedostatků, které jsem musela během studia dohnat. Ani mediální komunikace u nás nebyla moc vedená. Studentům dnes hlavně chybí mediální gramotnost, kterou na školách nikdo neřeší.

Nejlepší co jsem si z gymplu odnesla, bylo to, že jsem se naučila učit a umět vycházet s lidmi, i když nemusím souhlasit s jejich názory. To se projevilo hlavně při přípravách maturitního plesu.



Alena Svobodová, 2. ročník oboru Čeština pro média a veřejnou sféru na Univerzitě J.E. Purkyně, maturant roku 2018

Pokud je student vnímavou bytostí, brzy mu dojde, že nejdůležitější částí zkoušení je výraz v jeho tváři ve chvíli, kdy tichem napjaté třídy zaznělo jeho jméno a pak v okamžiku, kdy zazní otázka vyučujícího. Musím přiznat, že výraz kombinující radostnou samozřejmost mi nejednou přilepšil.

A teď to vnitřní drama: stud poctivého idealisty, studenta prahnoucího po spravedlnosti v boji s ješitnou pýchou komedianta a herce, který svou rolí publikum (zkoušejícího) zcela přesvědčil. No, těžko posoudit, pokud je známka hodnocením znalostí a dovedností, je asi i má maturita s vyznamenáním a malou znalostí zasloužena.

No, těžko posoudit....



Antonín Štěpanovský

Vystudovala jsem Fakultu architektury na pražském ČVUT. Maturovala jsem 2008, je to tedy trochu vzdálenější historie, plno věcí je dneska jinak, ale některé se nemění.

Bezvadná byla deskriptivní geometrie s paní Římalovou. Na vejšce se na deskriptivě vyhazovalo, a hodně jsem ocenila znalosti z GJJ. Prostorová představivost je základ. Samozřejmě matematika, tam jsme taky dělali nějaké řezy tělesy apod, všeobecně je matika samozřejmě v rámci studia taky. Pak je důležitý všeobecný přehled, to znamená od všeho něco (především dějiny architektury ale až do současnosti, ale klidně různé otázky z chemie, fyziky, zeměpisu, atd.) + pár věcí, o kterých se na střední nedovíte (to je v podstatě zájem o obor). Hodně důležité jsou pro přijímačky (i dál ve studiu) výtvarné schopnosti, to je dobré dělat i mimoškolně, ZUŠka, soukromé lekce, samostudium.. No a nakonec, často jsem si vzpomněla na slova paní Gollové, ať umíme prodat znalosti napříč předměty (třeba zeměpis v angličtině).

Nepodceňovala bych dny otevřených dveří, otevřené akce škol, ptát se studentů přímo ve škole, to jsou nejlepší a nejaktuálnější zdroje. Zrovna na FA poslední dobou akcí probíhá plno, škola je hodně otevřená a zájemce o studium má hodně šancí a možností, jak se připravit.

Gympl je ve srovnání s vejškou fakt brnkačka a pohoda. Dost důležitá je psychická odolnost, být schopný intenzivně pracovat, ale i odpočívat.



Eliška Štefaničová, maturant roku 2008



Tak se nám tento měsíc po roce opět vrátila naše milá paní profesorka Šimánková a jsem si jistá, že nám všem velmi chyběla. Její styl výuky, který je vždy stoprocentně přehledný, její jasný a poutavý výklad, jenž vždy celá třída chápe, návrh její úžasné poznámky k vysokým školám a rady do života je totiž něco, co v hodinách jiných učitelů prostě chybí. Doufám, že se bude i nadále opět těšit pevnému zdraví!





Ráda bych se vyjádřila k návratu paní profesorky, která je na našem Gymnáziu dlouholetou stálicí. Samozřejmě anonymně, protože vím, že kdybych svoje jméno prozradila, měla bych jasnou sankci ve formě zkoušení včetně úmyslného potopení.

Mrzí mě, že paní profesorka neustále kritizuje výuku ostatních učitelů, především mladších, jen proto, že mají nové a pro studenty zajímavější postupy výuky. S výkladem od nových vyučujících (například od pana učitele Beránka) je pro mě osobně (a věřím, že i pro ostatní studenty) látka mnohem srozumitelnější a pochopitelnější, testy jsou založeny na logickém myšlení ne na nadrcení sáhodlouhých vzorečků. Hodiny s paní profesorkou jsou pro mě většinou nepochopitelné a tabule popsaná čísla mi toho bohužel moc neřekne. Pokud položím na paní profesorku o hodinu dotaz tak se namísto vysvětlení nevyhnu nepříjemné odpovědi, po které mám pocit, že jsem úplně tupá a jak si vlastně můžu dovolit tu triviální látku nepochopit. Tímto nechci dosáhnout žádné vzpoury ze strany paní profesorky (pokud si to přečte) či ze strany studentů proti ní, pouze myslím, že je čas se přizpůsobit novým studijním praktikám či vykládat pro studenty látku zábavněji a nevyžívat se v rozdávání špatných známek.

Děkuji.

„Nekomentuj to, nebo zvednu telefon a uvidíš ten tanec.”



Slušnost je nevděčná svině

Není jich sice mnoho, ale přesto existují lidé, kteří jednají zcela v souladu s pravidly a zákony - ale co z toho mají?

I ten nejpilnější student, který se učí a v hodinách se poctivě hlásí, může být zastíněn kdejakým drzounem, který bez přihlášení vykřikne odpověď, která je náhodou správná.

A i tomu nejpracovitějšímu zaměstnanci, jenž dodržuje všechna omezení a dře, co mu jen síly stačí, nikdo nezaručí, že bude povýšen.

Důvod? Vždy tu bude někdo, kdo nehraje fér. A je jedno, zdali jde jen o hloupé zvednutí ruky ve škole či kariéru v zaměstnání. Navíc to všem podvodníkům prochází. Ať jde o opisování při písemce, přikrášlení pravdy u doktora, aby člověk dostal pojistku, nebo fakt, že živnostník sem tam nepřízná nějakou daň, příklady můžeme vidět všude - podvádějí totiž skoro všichni.

Podvádění je mezi lidmi navíc natolik generalizované, že se naopak lidé dívají na člověka upřímného a slušného jako na někoho divného a naivního. Nádherným příkladem je kníže Myškin z Dostojevského Idioty. Kníže byl velmi hodný, milý a vcelku inteligentní člověk, ale kvůli své dobrotě a poctivosti (a navrch epileptickým záchvatům) ho lidé měli za podřadného a hloupého.

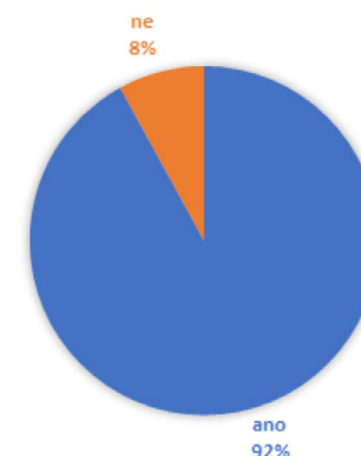
A za to vše může morálka. Morální kompas máme každý nastavený jinak. Pro někoho je lhaní rodičům absolutně nepřijatelné, někdo ho bere jako nutné zlo a nemá z toho žádné výčitky. Stejně je to i ve škole - mnohdy to vyloženě člověka nutí, aby si napsal tahák, a jen málokdo je skutečně poctivý. Co je dobré a co je špatné si jednoduše určuje každý sám dle svých vlastních zkušeností, což někdy může být fajn - a někdy zase ne.

Závěr? Být slušný a chovat se podle pravidel se obzvláště v dnešní době nevyplatí. Slušnost je nevděčná a člověk za to nic nedostane - snad jen krom dobrého pocitu, že je morálně výš, než ostatní.

Veronika Sajverová

Problém s užíváním mobilních zařízení se vyskytuje na školách už dlouho, neustále skloněné hlavy k obrazovce nejsou pro učitele pochopitelně příjemná záležitost a školství po celém světě nasazuje celkový zákaz elektronických zařízení v hodinách – je toto ale správný krok kupředu?

Dle ankety, která byla na mém instagramu zveřejněna na 24 hodin a ve které hlasovalo 106 lidí byly odpovědi na otázku, zda by měli mít studenti povoleno užívat ve škole elektroniku takovoto:



Zákazy jsou všude, ale výsledky s drtivou výhrou opačné. Jak ale lidé argumentují své odpovědi? Chtějí mít prostě záminku, proč projíždět o nudnou hodinu fyziky twitter? Vůbec ne.

Studenti argumentují tím, že by to zvýšilo zájem o výuku i u lidí, kteří se neradi učí a jde o mnohem zábavnější formu studia, tím pádem i efektivnější.

„Studenti jsou v hodinách flexibilnější, nemusí do školy tahat tolik sešitů, knížek. Když mají jedno zařízení nemůže se stát, že zapomenou sešit a zároveň mají všechno při sobě, je to lépe uspořádané a je v tom prostě menší guláš“

- Student vyššího GJJ

„Ano, pokud jde o vzdělávací účely. Myslím, že by to udělalo hodiny mnohem zajímavější“

- Studentka vyššího GJJ

„Určitě, každý by měl mít právo si vést zápisky tak, jak mu to vyhovuje“

- Studentka vyššího GJJ

„Já do školy nosím laptop, protože mám určité specifické poruchy učení. Je pro mě těžké si normálně psát do sešitu. Vlastně to po sobě ani nepřečtu. Na předměty, které vyžadují více psaní si tudíž nosím notebook. Myslím, že to byla správná volba, protože se z touto formou dokážu lépe učit. Myslím, že mi to pomohlo, všechno je o tolik příjemnější“

- Student vyššího GJJ

„Tolerovatelé jsou telefony, tablety i notebooky. U technologie zákaz nemá smysl, co ale smysl má, je naučit se s ní v hodinách efektivně pracovat“

- Paní profesorka Petra Mazancová

„Učil jsem fyziku půl roku transmisivně – s využitím křídly, tabule a prezentačních snímků, druhou půlku konstruktivicky – s využitím výpočetní techniky. Zpětná vazba studentů byla taková, že první půlka pro ně byla lepší, technika je rozptylovala a zrovna ve fyzice jim nepomáhala, protože u tabule jsem jim příklady vysvětlil lépe. Studenti využívají elektroniku k vyhledávání informací, v oblasti předmětů s náročnou terminologií a výpočty je transmisivní výuka pravděpodobně mnohem efektivnější.“

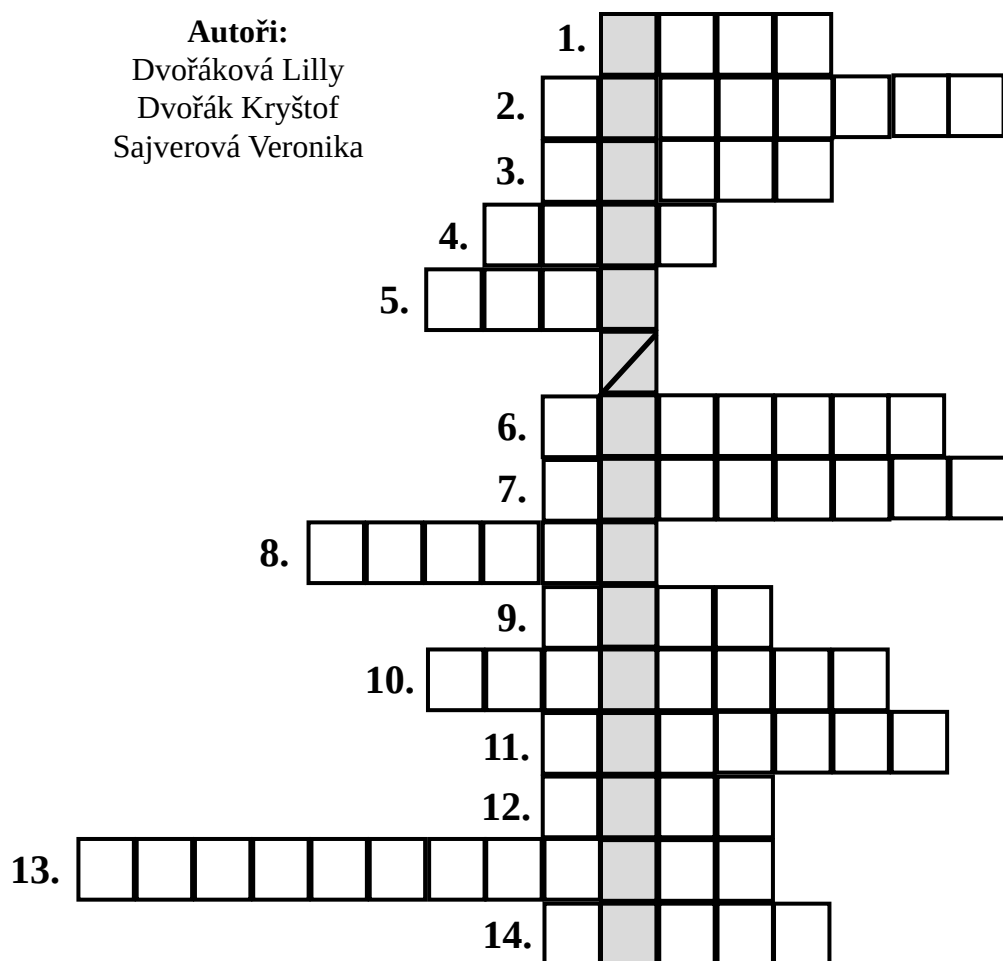
Jelikož já sám ještě studuji, tak můžu za sebe říct, že při přednáškách elektroniku vypínám, protože mě láká mrknout na sociální síť nebo novinky – ztrácím koncentraci. Ve fyzice je těžký zaujmout, můžu evokovat, jak chci, ale pak vždycky přijdou příklady s náročnou matematikou. A pokud já se sám ve svém věku musím učit kontrolovat s odříkáním techniky, tak nevím, jak to zvládnou studenti“

- Pan učitel Pavel Beránek

HRAVÝ ZÁVĚR

Autoři:

Dvořáková Lilly
Dvořák Kryštof
Sajverová Veronika



1. Roční období, které přichází po zimě.
2. Křestní jméno pana profesora Kohouta.
3. Jaký nešvar se rozmáhal ve třídě paní učitelky ve filmu Pelíšky?
4. Druhé největší město ČR.
5. Jaké hnízdo vlastní premiér ČR?
6. Krátké útočné a satirické básni kritizující společnost nebo jedince se také říká...
7. Co nás čeká v období července a srpna?
8. Hlavní a zároveň největší město Kolumbie.
9. Křestní jméno frontmana kapely Black Sabbath.
10. Příjmení českého vodního slalomáře a kajakáře. Vavřinec...
11. Křestní jméno světově uznávaného českého hudebního skladatele.
12. Jak se nazývá prvek, který má značku Ni?
13. Trojúhelník, který má všechny strany stejně dlouhé.
14. Nerost, kterému se říká kočičí zlato.